

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 422/2004
af 19. februar 2004
om ændring af forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker
(EØS-relevant tekst)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker ⁽³⁾, har gennem registrering i Fællesskabet indført en ensartet beskyttelse af varemærker i alle medlemsstater. Ordningen har i det store hele levet op til brugernes forventninger. Den har også haft en positiv effekt på gennemførelsen af det indre marked.
- (2) Den måde, ordningen har fungeret på, har gjort det muligt at identificere en række aspekter, som kan medvirke til at gøre ordningen klarere og mere fuldstændig. Dette bør gøre det muligt at forbedre ordningens effektivitet, øge merværdien og allerede nu at afhjælpe konsekvenserne af en kommende udvidelse uden af den grund at ændre hovedindholdet i ordningen, som har vist sig at være fuldt på højde med de fastsatte mål.
- (3) Ordningen for EF-varemærker bør gøres tilgængelig for alle brugere uden krav om gensidighed, ækvivalens og/eller nationalitet. Dette er også til gavn for handelen på verdensmarkedet. Sådanne krav gør ordningen kompliceret, ufleksibel og ineffektiv. Desuden har Rådet i forbindelse med den nye ordning for EF-design valgt en fleksibel model i dette spørgsmål.
- (4) For at rationalisere proceduren bør søgningsordningen ændres. Den bør dog fortsat være obligatorisk for EF-varemærker, men bør være frivillig, mod betaling af et gebyr, for søgning i varemærkeregistrene i de medlems-

stater, der har meddelt, at de har besluttet at foretage en sådan søgning. Der bør desuden træffes foranstaltninger til at forbedre kvaliteten af søgningsrapporterne og gøre dem mere ensartede ved anvendelse af en standardformular og fastsættelse af de vigtigste krav til indholdet.

- (5) Der bør træffes en række foranstaltninger for at give appelkamrene yderligere midler til at forbedre deres beslutningsfrister og funktion.
- (6) Erfaringen med ordningen har vist, at sagsbehandlingen kan forbedres på en række punkter. En række punkter bør derfor ændres og indsættes for at give brugerne en ordning af bedre kvalitet, som stadig er konkurrencedygtig —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EF) nr. 40/94 ændres således:

- 1) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

Indehavere af EF-varemærker

EF-varemærker kan indehaves af enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentlige virksomheder.«

- 2) I artikel 7, stk. 1, indsættes følgende litra:

»k) varemærker, som indeholder eller består af en registreret oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse i henhold til forordning (EØF) nr. 2081/92, som svarer til en af situationerne i artikel 13 i nævnte forordning, og som vedrører samme type produkt, hvis ansøgningen om registrering af varemærket er indgivet efter datoen for indgivelse til Kommissionen af ansøgningen om registrering af oprindelsesbetegnelsen eller den geografiske betegnelse.«

⁽¹⁾ Udtalelse af 23.9.2003 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EUT C 208 af 3.9.2003, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1992/2003 (EUT L 296 af 14.11.2003, s. 1).

3) Artikel 8, stk. 4, første punktum, affattes således:

»4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til fællesskabslovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn.«

4) Artikel 21 affattes således:

»Artikel 21

Konkursbehandling

1. Et EF-varemærke kan kun inddrages i en konkursbehandling, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig.

I tilfælde hvor skyldneren er et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, som defineret i henholdsvis direktiv 2001/17/EF (*) og 2001/24/EF (**), er den eneste konkursbehandling, som et EF-varemærke kan inddrages i, konkursbehandling, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor selskabet eller instituttet har fået tilladelse.

2. Er et EF-varemærke genstand for sameje mellem flere, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse med hensyn til vedkommende medindehaveres andel.

3. Indgår et EF-varemærke i konkursbehandling, indføres dette på begæring af den kompetente nationale myndighed i registret og bekendtgøres i den i artikel 85 omhandlede EF-varemærketidende.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber (EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28).

(**) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).«

5) Artikel 25, stk. 3, affattes således:

»3. De i stk. 2 omhandlede ansøgninger, der når frem til Harmoniseringskontoret senere end to måneder efter indgivelsen, anses for indgivet på den dato, på hvilken Harmoniseringskontoret har modtaget ansøgningen.«

6) Artikel 35, stk. 1, affattes således:

»1. Indehaveren af et EF-varemærke, der er indehaver af et identisk ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et identisk ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, kan påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.«

7) Artikel 36, stk. 1, litra b), affattes således:

»b) om ansøgningen om registrering af EF-varemærket opfylder betingelserne i denne forordning og betingelserne i gennemførelsesforordningen.«

8) Artikel 37 udgår.

9) Artikel 39 affattes således:

»Artikel 39

Søgning

1. Efter at have fastsat datoen for indgivelse af en ansøgning om et EF-varemærke udarbejder Harmoniseringskontoret en søgningsrapport med angivelse af ældre EF-varemærker og tidligere ansøgninger om et EF-varemærke, som det har konstateret, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EF-varemærke, der ansøges om.

2. Hvis ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af en ansøgning om et EF-varemærke anmoder om, at medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret også udarbejder en søgningsrapport, og hvis søgningsgebyret er betalt inden for den frist, der er fastsat for betaling af indgivelsesgebyret, skal Harmoniseringskontoret, så snart det har fastsat datoen for indgivelse af ansøgningen om et EF-varemærke, sende en kopi til den centrale myndighed for industriel ejendomsret i de medlemsstater, der har meddelt, at de har besluttet at foretage en søgning i deres eget varemærkeregister i forbindelse med ansøgningerne om EF-varemærker.

3. De enkelte centrale myndigheder for industriel ejendomsret, der er omhandlet i stk. 2, skal inden to måneder efter modtagelsen af ansøgningen om et EF-varemærke sende Harmoniseringskontoret en søgningsrapport om de ældre nationale varemærker og de tidligere ansøgninger om varemærker, som de har konstateret, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EF-varemærke, der ansøges om, eller erklærer, at søgningen ikke har vist sådanne rettigheder.

4. Den i stk. 3 omhandlede søgningsrapport udarbejdes efter en standardformular, som er udarbejdet af Harmoniseringskontoret, efter høring af Administrationsrådet. Hovedindholdet af formularen skal fastlægges i den i artikel 157, stk. 1, omhandlede gennemførelsesforordning.

5. Harmoniseringskontoret betaler hver central myndighed for industriel ejendomsret et beløb for hver søgningsrapport, som disse sender det i henhold til stk. 3. Beløbet, der er det samme for alle centrale myndigheder, fastsættes af Budgetudvalget ved en afgørelse truffet med tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter.

6. Harmoniseringskontoret sender straks EF-varemærkeansøgeren EF-søgningsrapporten og sender ligeledes, efter anmodning, de nationale søgningsrapporter, som det har modtaget inden for den i stk. 3 fastsatte frist.

7. Ved offentliggørelsen af ansøgningen om et EF-varemærke, der først må finde sted tidligst en måned efter Harmoniseringskontorets fremsendelse af søgningsrapporterne til ansøgeren, underretter Harmoniseringskontoret de indehavere af gamle EF-varemærker eller de tidligere EF-varemærkeansøgere om offentliggørelsen af EF-varemærkeansøgninger, der er omhandlet i EF-søgningsrapporten.»

10) Artikel 40 affattes således:

»Artikel 40

Offentliggørelse af ansøgningen

1. Er kravene til ansøgningen om registrering af et EF-varemærke opfyldt, og hvis den i artikel 39, stk. 7, omhandlede periode er udløbet, offentliggøres ansøgningen, såfremt den ikke afslås i henhold til artikel 38.

2. Afslås ansøgningen i henhold til artikel 38, efter at den er offentliggjort, offentliggøres afgørelsen om afslaget, når den er blevet endelig.»

11) I afsnit IV affattes teksten til femte afdeling således:

»**TILBAGETAGELSE, BEGRÆNSNING, ÆNDRING OG DELING AF ANSØGNINGEN.**«

12) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 44a

Deling af ansøgningen

1. Ansøgeren kan dele ansøgningen ved at erklære, at en del af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige ansøgning vil blive udskilt i en eller flere ansøgninger. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte ansøgning må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige ansøgning, eller som er omfattet af andre udskilte ansøgninger.

2. Erklæring om deling kan ikke antages:

a) hvis der er rejst indsigelse mod den oprindelige ansøgning, og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som indsigelsen angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse har fået retskraft, eller før indsigelsessagen opgives

b) i de i gennemførelsesforordningen fastsatte perioder.

3. Erklæringen om deling skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

4. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.

5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i de akter, som Harmoniseringskontoret opbevarer vedrørende den oprindelige ansøgning.

6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige ansøgning før den dato, på hvilken Harmoniseringskontoret modtog erklæringen om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte ansøgninger. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige ansøgning, tilbagebetales ikke.

7. Den udskilte ansøgning bevarer den oprindelige ansøgnings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.»

13) Titlen til afsnit V affattes således:

»**EF-VAREMÆRKETS REGISTRERINGSPERIODE, FORNYELSE, ÆNDRING OG DELING.**«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 48a

Deling af registreringen

1. Indehaveren af EF-varemærket kan dele registreringen ved at erklære, at visse af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige registrering vil blive udskilt i en eller flere registreringer. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte registrering må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige registrering, eller som er omfattet af andre udskilte registreringer.

2. Erklæring om deling kan ikke antages:

a) hvis der er indgivet en begæring om fortabelse eller ugyldighed mod den oprindelige registrering og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen om fortabelse eller ugyldighed angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse har fået retskraft, eller før sagen er afsluttet på anden vis

b) hvis der under en sag ved en EF-varemærkedomstol er fremsat modkrav med påstand om fortabelse eller ugyldighed og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som dette modkrav angår, før en henvisning til EF-varemærkedomstolens afgørelse er indført i registret i overensstemmelse med artikel 96, stk. 6.

3. Erklæringen om deling skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i gennemførelsesforordningen.

4. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.

5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i registret.

6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige registrering før den dato, hvor Harmoniseringskontoret modtog erklæringen om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte registreringer. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige registrering, tilbagebetales ikke.

7. Den udskilte registrering bevarer den oprindelige registrerings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.«

15) I artikel 50, stk. 1, udgår litra d).

16) Artikel 51, stk. 1, litra a), affattes således:

»a) når det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 7.«

17) Artikel 52, stk. 2, affattes således:

»2. EF-varemærket erklæres ligeledes for ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til Harmoniseringskontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelser, hvis der i henhold til fællesskabslovgivningen eller gældende nationale retsregler om varemærkebeskyttelse kan rejses forbud mod brug af mærket på grundlag af en anden ældre ret, herunder navnlig:

- a) retten til et navn
- b) retten til et portræt
- c) en ophavsret
- d) en industriel ejendomsret.«

18) Artikel 56, stk. 6, affattes således:

»6. En henvisning til Harmoniseringskontorets afgørelse om begæringen om fortabelse eller ugyldighed indføres i registret, når afgørelsen er blevet endelig.«

19) Artikel 60 affattes således:

»Artikel 60

Berigtigelse af afgørelser i ex parte-sager

1. Er den part, der har påklaget afgørelsen, den eneste part i sagen, og finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger afdelingen sin afgørelse i overensstemmelse med klagen.

2. Imødekommes klagen ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, fremsendes den straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 60a

Berigtigelse af afgørelser i inter partes-sager

1. Har klageren en modpart i sagen, og finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger den sin afgørelse i overensstemmelse med klagen.

2. Der kan kun gives klageren medhold, hvis den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, meddeler modparten, at den har til hensigt at imødekomme klagen, og denne giver sit samtykke hertil inden to måneder efter modtagelsen af meddelelsen.

3. Hvis modparten ikke inden to måneder efter datoen for modtagelse af den i stk. 2 omhandlede meddelelse giver sit samtykke til, at den anfægtede afgørelse berigtiges og afgiver en erklæring herom, eller hvis modparten ikke afgiver nogen erklæring inden for den fastsatte frist, fremsendes klagen straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.

4. Hvis den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, finder, at klagen kan behandles og er begrundet, fremsender den dog klagen til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet, i stedet for at træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3.«

21) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 77a

Ophævelse eller tilbagekaldelse

1. Når Harmoniseringskontoret foretager en indførelse i registret eller vedtager en afgørelse, der er behæftet med en åbenlys procedurefejl, der er begået af Harmoniseringskontoret, sørger dette for at ophæve indførelsen eller tilbagekalde afgørelsen. Er der kun én part i sagen, og krænker indførelsen eller handlingen dennes rettigheder, foretages ophævelsen eller tilbagekaldelsen, selv om parten ikke er opmærksom på fejlen.

2. Den afdeling, der har foretaget indførelsen eller vedtaget afgørelsen, foretager ophævelsen eller tilbagekaldelsen i henhold til stk. 1 uopfordret eller på anmodning af en af parterne i sagen. Ophævelsen eller tilbagekaldelsen foretages inden seks måneder efter datoen for indførelsen i registret eller vedtagelsen af afgørelsen efter høring af parterne i sagen og eventuelle personer, der er indehavere af rettigheder til det pågældende EF-varemærke, og som er indført i registret.

3. Denne artikel er ikke til hinder for, at parterne kan indgive en klage i henhold til artikel 57 og 63, eller for, at man i den form og på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 1, retter sproglige fejl eller indførelsesfejl og åbenlyse fejl i Harmoniseringskontorets afgørelser samt fejl begået af Harmoniseringskontoret ved registreringen af varemærket eller offentliggørelsen af registreringen.«

22) Artikel 78, stk. 5, affattes således:

»5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 samt de i artikel 42, stk. 1 og 3, og artikel 78a nævnte frister.«

23) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 78a

Viderebehandling

1. En ansøger eller indehaver af et EF-varemærke eller enhver anden part i en sag ved Harmoniseringskontoret, der over for Harmoniseringskontoret har undladt at overholde en frist, kan på begæring opnå viderebehandling, såfremt undladelsen er bragt til ophør på tidspunktet for denne begæring. Begæringen om viderebehandling kan kun antages, hvis den indgives inden for to måneder efter udløbet af den ikke overholdte frist. Begæringen anses først for indgivet, når gebyret for viderebehandling er betalt.

2. Denne artikel finder ikke anvendelse på de frister, der er fastsat i artikel 25, stk. 3, artikel 27, artikel 29, stk. 1, artikel 33, stk. 1, artikel 36, stk. 2, artikel 42, artikel 43, artikel 47, stk. 3, artikel 59, artikel 60a, artikel 63, stk. 5, artikel 78 og artikel 108, eller fristerne i denne artikel eller fristerne i gennemførelsesforordningens artikel 157, stk. 1, ved påberåbelse efter indgivelse af ansøgningen af en prioritet i henhold til artikel 30, en udstillingsprioritet i henhold til artikel 33 eller en anciennitet i henhold til artikel 34.

3. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.

4. Imødekommer Harmoniseringskontoret begæringen, anses virkningerne af den manglende overholdelse af fristen for ikke at være indtrådt.

5. Afslår Harmoniseringskontoret begæringen, tilbagebetales gebyret.«

24) Artikel 81, stk. 6, affattes således:

»6. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret fastsætter størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af de foregående stykker, når disse omkostninger er begrænset til de gebyrer, der betales til Harmoniseringskontoret, og til omkostningerne til repræsentation. I alle andre tilfælde fastsætter appelkammerets registreringskontor eller en af indsigelses- eller annullationsafdelingens ansatte på begæring størrelsen af de omkostninger, der skal tilbagebetales. Begæringen kan kun antages inden for to måneder regnet fra den dato, på hvilken den afgørelse, for hvilken der begæres omkostningsfastsættelse, er blevet endelig. Dette beløb kan på begæring indgivet inden for den fastsatte frist ændres ved en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret.«

25) Artikel 88 ændres således:

a) Stk. 3, første punktum, affattes således:

»Fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Fællesskabet, kan lade sig repræsentere ved Harmoniseringskontoret af en af deres ansatte.«

b) Følgende stykke indsættes:

»4. Det fastsættes nærmere i gennemførelsesforordningen, om og på hvilke betingelser en ansat, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt.«

26) Artikel 89 ændres således:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

»b) personer, der er godkendt til at give møde i henhold til en af Harmoniseringskontoret ført liste. Det fastsættes nærmere i gennemførelsesforordningen, om og på hvilke betingelser befuldmægtigede, der optræder i sager for Harmoniseringskontoret, skal vedlægge akterne en underskrevet fuldmagt.«

b) Stk. 2, litra c), første punktum, affattes således:

»c) han skal være bemyndiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved en medlemsstats centrale myndighed for industriel ejendomsret.«

27) Artikel 96, stk. 5, affattes således:

»5. Artikel 56, stk. 2-5, finder anvendelse.«

28) I artikel 108 affattes stk. 4, 5 og 6 således:

»4. Såfremt en EF-varemærkeansøgning anses for tilbagetaget, tilsender Harmoniseringskontoret ansøgeren en meddelelse, der giver den pågældende en frist på tre måneder fra datoen for denne meddelelse til at indgive en begæring om overgang.

5. Såfremt EF-varemærkeansøgningen tilbagetages eller EF-varemærkets retsvirkning ophører, fordi det er tilbagetaget, eller fordi registreringen ikke er blevet fornyet, indgives begæringen om overgang inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor EF-varemærkeansøgningen blev tilbagetaget, eller hvor EF-varemærkets retsvirkning ophører.

6. Afslås EF-varemærkeansøgningen ved en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret, eller ophører EF-varemærkets retsvirkning som følge af en afgørelse truffet af Harmoniseringskontoret eller en EF-varemærkedomstol, skal begæringen om overgang indgives inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor denne afgørelse får retskraft.«

29) Artikel 109, stk. 3, affattes således:

»3. Harmoniseringskontoret undersøger, om den begærede overgang opfylder kravene i denne forordning, særlig artikel 108, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og stk. 1 i denne artikel, og formkravene i gennemførelsesforordningen. Er disse betingelser opfyldt, videregiver Harmoniseringskontoret begæringen om overgang til myndighederne for industriel ejendomsret i de i begæringen angivne medlemsstater.«

30) Artikel 110, stk. 1, affattes således:

»1. Enhver central myndighed for industriel ejendomsret, til hvilken begæringen om overgang er videregivet, kan af Harmoniseringskontoret få alle yderligere oplysninger om denne begæring, såfremt de kan gøre det muligt for den at træffe afgørelse om det nationale varemærke, som er en følge af overgangen.«

31) I artikel 118, stk. 3, andet punktum, ændres udtrykket »inden for en frist på femten dage« til udtrykket »inden for en frist på en måned«, og i artikel 118, stk. 3, tredje punktum, ændres udtrykket »inden for en frist på en måned« til udtrykket »inden for en frist på tre måneder«.

32) Artikel 127, stk. 2, affattes således:

»2. Indsigelsesafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. I visse særlige tilfælde, som fastsættes i gennemførelsesforordningen, træffes der afgørelse af et enkelt medlem.«

33) Artikel 129, stk. 2, affattes således:

»2. Indsigelsesafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. I visse særlige tilfælde, som fastsættes i gennemførelsesforordningen, træffes der afgørelse af et enkelt medlem.«

34) Artikel 130 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Appellkamrene træffer afgørelse i et kammer bestående af tre medlemmer, idet mindst to af medlemmerne skal være retskyndige. I visse særlige tilfælde træffes der afgørelse i et udvidet kammer under forsæde af præsidenten for appelkammeret eller af et enkelt medlem, som skal være retskyndigt.«

b) Følgende stykker indsættes:

»3. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under det udvidede kammer, bør der tages hensyn til sagens juridiske problemer, dens betydning eller særlige omstændigheder i øvrigt, der tilsiger det. Sådanne sager kan indbringes for det udvidede kammer af:

a) den appelkammerinstans, der er nedsat i henhold til kamrenes forretningsorden, jf. artikel 157, stk. 3, eller

b) det kammer, der behandler sagen.

4. Det udvidede kammers sammensætning og reglerne for, hvorledes sager indbringes herfor, fastlægges i overensstemmelse med kamrenes forretningsorden, jf. artikel 157, stk. 3.

5. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under et enkelt medlem, bør der tages hensyn til, om sagen ikke rejser juridiske eller faktiske problemer, om den konkrete sag er af begrænset betydning, eller om der ikke foreligger særlige omstændigheder i øvrigt. Afgørelsen om henvisning af en sag til et enkelt medlem i de nævnte tilfælde træffes af det kammer, der behandler sagen. De nærmere enkeltheder fastlægges i kamrenes forretningsorden, jf. artikel 157, stk. 3.«

35) Artikel 131 affattes således:

»Artikel 131

Appellkamrenes medlemmers uafhængighed

1. Præsidenten for appellkamrene og formændene for de enkelte kamre udnævnes for et tidsrum på fem år efter den i artikel 120 omhandlede procedure for udnævnelse af præsidenten for Harmoniseringskontoret. De kan i deres embedsperiode kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af den institution, der har udnævnt dem, træffer afgørelse herom. Genudnævnelse af præsidenten for appellkamrene og formændene for de enkelte kamre kan finde sted for yderligere fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af det nye tidsrum.

Præsidenten for appellkamrene har blandt andet administrative og organisatoriske beføjelser og skal især:

a) som omhandlet i artikel 157, stk. 3, i procesreglementet for kamrene føre forsædet i det appelkammerorgan, der skal fastlægge reglerne for arbejdet og dets tilrettelæggelse i kamrene

b) gennemføre dette organs afgørelser

c) tildele et kammer sager på grundlag af de objektive kriterier, som appelkammerorganet har fastsat

d) fremsende oplysninger til præsidenten for Harmoniseringskontoret om kamrenes finansielle udgiftsbehov med henblik på udarbejdelse af et udgiftsoverslag.

Præsidenten for appellkamrene fungerer som formand for det udvidede kammer.

Nærmere bestemmelser fastsættes i kamrenes forretningsorden, jf. artikel 157, stk. 3.

2. Medlemmerne af appelkamrene udnævnes for et tidsrum på fem år af Administrationsrådet. Genudnævnelse kan finde sted for yderligere fem år, eller indtil den pågældende går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af det nye tidsrum.

3. Medlemmerne af appelkamrene kan kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af Administrationsrådet efter henstilling fra præsidenten for appelkamrene og efter at have hørt formanden for det kammer, som medlemmet tilhører, træffer afgørelse herom.

4. Præsidenten for, formændene for og medlemmerne af appelkamrene er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.

5. Præsidenten for, formændene for og medlemmerne af appelkamrene må ikke være undersøgere eller medlemmer af indsigelsesafdelingerne, Afdelingen for Administration af Varemærker og EF-design og for Afdelingen for Juridiske Spørgsmål eller annullationsafdelingerne.«

36) Artikel 142a bliver artikel 159a

37) I artikel 150 affattes stk. 3 således:

»3. Artikel 39, stk. 3-6 finder tilsvarende anvendelse.«

38) I artikel 157, stk. 2, udgår nr. 1 og 4.

Artikel 2

1. Denne forordning træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Artikel 1, nr. 11-14, 21, 23-26 og 32-36, finder anvendelse fra en dato, der fastsættes af Kommissionen og offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, når de nødvendige gennemførelsesbestemmelser er blevet vedtaget.

3. Artikel 1, stk. 9, finder anvendelse fra den 10. marts 2008.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. februar 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand